

[Taanquist]

Det, der er sagen, er, at Arbejdstilsynet lider af en panisk angst for at nedlægge forbud, hvad de egentlig burde gøre, netop fordi de ved, at de kan få en retssag på halsen på et senere tidspunkt. Det har de fået, og derfor er de utrolig bange for at nedlægge forbud. Derfor er der kun påbudene tilbage, og de er så løse med de nuværende bestemmelser, at de ikke har den store betydning.

Det er også et svar til hr. Estrup, som havde et lidt mere nuanceret syn på tingene. Hr. Estrup havde dog i det mindste forstået, at det er en hovedregel, at klager ikke skal have opsættende virkning. Det var der ikke så mange andre der havde forstået.

Det er jo rigtigt, at det er en hovedregel. Men også her vil jeg gerne sige til hr. Estrup, at vi havde meget hellere set, at man udvide antallet af forbud. Hvis jeg må henvise til den sag, jeg har været lidt tættere på i den senere tid, sagen fra Sønderborg Yachtværft, var det vel rimeligt, at der var blevet nedlagt forbud på et meget tidligt tidspunkt. Men Arbejdstilsynet tør ikke nedlægge forbud, for de kender ikke konsekvensen af det. Altså var der en del mennesker, der måtte lide på deres, om ikke liv, så dog-helbred, fordi man ikke har de muligheder i dag.

Men jeg forstår altså, at også arbejdsministeren har set bort fra det menneskelige i denne sag. Det ville være virkelig ulykkeligt. Jeg vil godt spørge hr. Estrup, om han vil være med til på en eller anden måde at stramme § 77, stk. 2, i arbejdsmiljøloven op, så vi virkelig får de forbud til at virke. Så er der noget, vi kan tale om her. Det kan vi måske tale om under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg synes, at hr. Taanquist strammer den lidt rigeligt. Der er tale om, at Socialdemokratiet, det store parti, fremsætter et forslag vedrørende arbejdsmiljø, som de da vel selv vil påstå de har en speciel indsigt i og forståelse for, med nogle ganske tyndbenede bemærkninger, uden argumentation, hverken på den ene eller den anden måde. Man har bare fundet ud af, at nu synes man altså . . . Hr. Taanquist står til overflod heroppe og siger, at det andet punkt i forslaget er man sådan set lidt ked af at man har fået fremsat, for man er i mellemtiden blevet opmærksom

på, at arbejdsministeren er i gang, men det tager jo så lang tid at producere et forslag. Alligevel står vi pænt og roligt alle sammen heroppe og kommenterer forslagets saglige indhold. Det synes jeg da egentlig er meget pænt.

Når hr. Taanquist stiller sig op og siger, at vi er ligeglade med arbejderne helbred, og at vi godt vil lade arbejdsgiverne misbruge hele systemet, så synes jeg lige, hr. Taanquist, vi skulle have debatten på en lidt anden facon.

Jeg tror godt, alle ordførerne har fattet, at her vender man reglen om, så man laver en anden hovedregel, og så med en undtagelse, sådan at man stadig væk kan give klager opsættende virkning. Men der er altså nogle af os, der ikke rigtig kan forstå baggrunden for det. Der er nogle af os, der spørger: jamen var det ikke muligt at løse nogle af de problemer på andre måder? Der er nogle af os, der siger: er det nu så sikkert, at arbejdsgiverne er så store misbrugere, som hr. Taanquist lige ud af luften påstår?

Derfor vil jeg godt sige, at jeg synes ikke rigtig, at de store ord skal bruges, men jeg beklager, at hr. Taanquist provokerede, således at man må udtrykke stor undren over Socialdemokratiets professionelle indsats inden for dette felt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg synes også, at hr. Taanquist fik taget lidt vel meget patent på at varetage de ansattes ve og vel. Jeg sagde faktisk, at vi var meget sympatisk indstillet over for at finde en måde, som man kan stoppe de arbejdsgivere på, der misbruger det. Vi mener ligesom Socialdemokratiet, at det er for galt, at en arbejdsgiver kan få udskudt opfyldelsen af et påbud fra Arbejdstilsynet i meget lang tid ved at bruge de ankemuligheder, der findes. Det vil vi gerne se på hvordan man kan stoppe, men problemet er, at den måde, man har skitseret det på, mere generelt også kommer til at vedrøre folks retssikkerhed, og det synes jeg at man er nødt til at tage hensyn til. Men vi er meget velvilligt indstillet over for at finde en måde.

Jeg vil spørge Socialdemokratiet, om det vil være med til at ændre de arbejdsretlige regler, sådan at arbejderne ikke kan blive